

meieriet, og det kan da let være, at Vandshynsmændene ikke ville kunne foretage en saadan Afgjørelse i Henhold til den af mig nævnte Lov. Hvis man, saaledes som det er sket i Udvalget, vil henvise til og sige, at saa kunde Nabosognets Synsmænd træde til, da tror jeg, at hvad der gjælder for den By eller det Sogn, hvori Meieriet ligger, kan ogsaa gjælde overfor andre Sogne, idet Andelsmeierierne i de fleste Tilfælde have Leverandører i flere Sogne og Kommuner, og det kunde ofte være, man maatte rejse temmelig langt, inden man kunde faae Vandshynsmænd til at deltage i en saadan Afgjørelse. Dernæst tro vi, at der ogsaa er større Beføstning ved at have Landvæsenkommisærere i Stedet for Amtsraad. Og vi finde i det Hele taget, at de Ulemper, som mulig kunde opstaa, og de Klager, der kunde komme frem over mangelfuldt Tilsyn, ville være saa sjældne, at Sogneraadene, naar de kunne, let ville kunne magte det og afgjøre Sagen paa en tilfredsstillende Maade. Saa have vi dernæst foreslaaet en ny § 14, der gaar ud paa, at det Tab, som ved Bestemmelserne i § 8 muligvis paaføres Cieren eller Cierne af et Meieri eller en Mælkehandel, bliver at erstatte Vedkommende efter Reglerne i Lov af 20de April 1888, § 22. Endelig have vi foreslaaet, at § 14 skal gaa ud som en Følge af det foran stillede Vædringsforslag. Til § 15 have vi foreslaaet, at den høieste Bøde skulde nedsættes fra 500 Kr. til 200 Kr., og at Bøderne skulle tilfalde de Fattiges Klasse. Blive disse Forslag vedtagne, er det selvfølgelig, at Paragraffernes Numre blive rettede derefter, og at Titlen ændres til „Forslag til Lov om Meierier m. m.“ Herved har jeg kortelig omtalt de stillede Vædringsforslag og skal kun udtale den almindelige Bemærkning, at det forekommer mig, at naar der skal lovgives paa dette Omraade, saa kan man lige saa godt lovgive her i det specielle Tilfælde ved det foreliggende Lovforslag som at henvise til et andet Lovforslag. Jeg har fra mine Kollegaer i Udvalget hørt Udtalelser om, at man ikke vilde være uwillig til ogsaa at lovgive paa det Omraade, idet man troede, det hørte med under Loven om smitsomme Sygdomme, der ere behandlede i Sjør. Smidlertid har det vist sig ved at behandle dette Spørgsmaal og da navnlig ved Samraad med den høitærede Justitsminister, at han ikke mente, vi kunde gennemføre en saadan Lovændring i denne Lov. Jeg har derfor lige saa lidt som Mindretallets øvrige Medlemmer fundet nogen Betænktilighed ved at foreslaa Thinget at vedtage det, vi her have foreslaaet, da det ikke vil lægge nogen-

sommelst Hindring i Veien for en videre Udvikling af Meierierne i det Spør, de ere komne ind paa. Men paa den anden Side ville vi heller ikke have Ansvar for at have modsat os det, for at ikke saadanne Epidemier, som Lægerne paaftaa føres fra Meierierne til en stor Del af Befolkningen, skulle gjentages. Jeg tillader mig at anbefale Mindretallets Vædringsforslag til det høie Things Velvillie.

Brockenhuus-Schack: Jeg kan i det Hele taget slutte mig til de Bemærkninger, som ere blevne gjorte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgfreds (N. Jensen), der hører til det samme Mindretal som jeg, og jeg skal derfor indskrænke mig til en kort Bemærkning. I det Hele taget ere jo baade Mindretallet og Flertallet enige om, at der skal være Tilsyn med Afledning fra Meierierne. Men der er Uenighed mellem os om den Maade, hvorpaa Tilsynet skal føres, om den Myndighed, som skal lægges i Tilsynets Haand, og om de Rettigheder, som kunne tilkomme Andre, enten Autoriteter eller Private, f. Ex. Naboer. I det Vædringsforslag, som Flertallet har stillet til § 2, staar der saaledes: „Undlader Noget at efterkomme noget af Kommuneraadet i nævnte Retning givet Paalæg, kan dette eller Cieren af Meieriet henvise Sagen til Afgjørelse af Vandshynsmændene o. s. v.“ Jeg skal her bemærke, at der er en vis Mangel ved dette Forslag, idet nemlig hverken de offentlige Sundhedsautoriteter eller Naboerne, som kunne føle sig forulempede ved Afledningen, faae anvist nogen som helst Maade, hvorpaa de kunne komme til deres Ret. Naar Naboen vil klage, gaar han hen og klager til Sogneraadet, saa undersøger Sogneraadet det, og er Cieren af Meieriet misfornøiet med det, kan denne Klage appelleres til Vandshynsmændene; men ere derimod Naboerne misfornøiede, maa de ganske rolig finde sig i, hvad Sogneraadet har bestemt. Det finder jeg i høieste Grad ubilligt. Det Samme er i endnu høiere Grad Tilfældet overfor de offentlige Sundhedsautoriteter. Naar disse se, at Afløbet er daarligt, og klage til Sogneraadet, staar det ligeledes ikke i deres Magt, i det Mindste ikke, saaledes som Lovforslaget her er redigeret af Flertallet, at kunne bringe denne Sag videre. Noget særskilt Myndighed i den Henseende have de ikke; men det vil være i høieste Grad urigtigt, at Sundhedsautoriteterne ikke have samme Ret som Cierne af Meieriet til at henvise Sagens Afgjørelse til Vandshynsmændene eller Landvæsenkommisjonen. Det er jo en bekjendt Sag, at det